

ליקוטים וסיפורים נפלאים - תרומה

שלח הרבי לקרוא לחתנו אליו החדרה, הצביע בפניו על הכפרי האומלל, ואמר: "עד מתי לא תדעו ולא תבינו, כי אם הקב"ה אמר למשה רבינו, עליו השלום "ויקחו לי תרומה", ולא אמר "ויתנו לי תרומה" הרי זה משום שכאשר מידת הדין מתוחה על יהודי וצריך להצילו ממנה, כי אז שומה על הצדיק לקחת ממנו תרומה ביד חזקה ובזרוע נטויה, מבלי להתחשב בשום בקשות ותחנונים!"...

"ויקחו לי תרומה" (כה, ב)

שולחנו של רבי אריה לייב, הידוע בכינויו ה"סבא משפולי", ראה סכומי עתק מדי יום ביומו. מאות יהודים שבאו לקבל ברכה, עצה, או מעט אידישקייט, חפצו מאוד ליהנות את הצדיק במתת- יד, והותירו על שולחנו פדיון נפש. ה"סבא" היה ידוע במידת הצדקה הגדולה שעשה, וכל אימת שהיו ברשותו מעות היה מפזר הון רב. ההסדר היה קבוע: אלו הזקוקים לישועות נתנו מעות, ואלו הזקוקים למעות ניגשו לצדיק לקבל מידו את אשר חסר להם. באחד הימים ניגשו קבוצה ממקורביו של ה"סבא" וקבלו באוזניו: בין הבאים לבקש ממך צדקה, ישנם גנבים שפלים שלא בוחלים לשלוח ידם בממון הזולת. אין מן הראוי שהרבי יקרב אותם ואף יעניק להם ממון, כל עוד שלא תיקנו את דרכם ושבו למוטב. ה"סבא משפולי" שמע וחייך: "חושבים הנכם שאיני יודע מי מגיע אלי ומה מעשיו? אסביר לכם פשרם של דברים. יש יהודים שזקוקים לישועה למעלה מדרך הטבע, לאחר שניסו להתפלל ולא עלתה בידם הם באים אלי, מפרישים הם מהונם בכדי שאתפלל עליהם ואפעל עבורם ישועה. ברם, לא תמיד שערי שמים פתוחים לתפילות, והקב"ה לפעמים מסרב להיענות לבקשת: מה אמר ליהודים אלו? "במקרים כאלו", המשיך רבי אריה לייב, "אני משתמש בגנבים שלי. הם מומחים גדולים לפריצת מנעולים, דרכם אני נכנס לשערי רחמים"...

(במחשבה תחילה)

"ויקחו לי תרומה" (כה, ב)

התרומה שאתם נותנים "לוקחים אתם" לפי שנשארת לכם. ומסתבר שנתנית תרומה פועלת על האדם לקבל שפע

"דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה" (כה, ב)

כתב המקור ברוך מסערט ויז'ניץ, פרשת תרומה נכתבה מיד לאחר פרשת משפטים, ללמדנו שלפני שאדם נותן תרומה וצדקה, עליו לוודא שרכושו הגיע אליו במשפט ובדרך ישרה. (ילקוט מאיש לרעהו)

"ויקחו לי תרומה" (כה, ב)

כשאמרו ישראל נעשה ונשמע, מיד אמר להם הקב"ה ויקחו לי תרומה (תנא דבי אליהו) ביאר הרב אברהם שמחה הורביץ זצ"ל, כי אפילו בשעה שאדם מישראל אומר 'נעשה ונשמע', ונמצא במדרגה גבוהה מאד של קבלת עול מצוות ומלכות שמים, עדיין אין זה אומר שהוא הגיע למדרגה הרצויה של רוחב לב בנתינת צדקה, ויש להעמידו במבחן ולראות איך הוא נותן לשני. לכן כאשר אמרו ישראל 'נעשה ונשמע', בחנו אותם אם יעמדו כמו כן גם ב'ויקחו לי תרומה'. צא ולמד, שיכול אדם להיות במדרגה גבוהה ביותר בעניינים שבין אדם למקום, אבל עדיין לא להגיע למדרגה הרצויה בעניינים שבין אדם לחבירו. (ילקוט מאיש לרעהו)

"ויקחו לי תרומה"

(כה, ב)

מעשה בכפרי אחד אשר בא לבקש את ברכת הרבי מרימינו, כדרכו מידי עידן בעידן. אלא שהפעם, דרש ממנו הרבי סכום עצום כתמורה לברכתו.

פנה הכפרי אל חתן הרבי, רבי אריה לייביש, אשר הכירו מימים ימימה, והתחנן לפני כי ימליץ עליו לפני הרבי, לוותר לו על הסכום הגדול והכבד. נענה רבי אריה לייב לבקשה, ונכנס לתנות לפני הרבי את מצבו של האיש, המכלכל אך בקושי לחם לפי הסף, ולבקש לוותר לו על הסכום הגדול אשר הושת עליו. לאחר הפצרות מרובות, ומשום כבודו של חתנו, ניאות הרבי וויתר על הסכום אשר דרש. ואולם, עד שלא יצאו ימים אחדים,

חזר הכפרי כשידיו על ראשו והוא מתלעלע בבכיו מאין הפוגות. אך בקושי ניתן היה להבין את הסיפור הנורא שהיה בפיו: דליקה נפלה בביתו שבכפר, כל משקו נשרף, וגם בנפשות ביתו פגע האסון המר.

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - תרומה

עם מחסני ענק, מלאים בשקי תבואה, אורז, סוכר וחביות שמן. לאחר מכן הראה לכפרי את חנויות הבדים והאריגים שבעיר. חנויות אלה לא היו גדולות כל כך ועל מדפיהן הייתה סחורה מרובה, אבל לא במידה גדושה. לאחר מכן ראה הכפרי את חנויות המשי שהיו קטנות יותר מחנויות הבדים, בחנות לכלי כסף היו בסך הכל שני ארונות, בחנות הזהב ארון אחד ובחנות לאבנים טובות ומרגליות ישב המוכר ותיקו בידו...

כאשר חזר הכפרי לכפרו סיפר לכולם את אשר ראה בעיר ואמר: תמה אני כי במרכז העיר מצויה חנות לאבנים טובות והלא אין בה כמעט סחורה... מוטב היה להם לבני העיר להעמיד במרכז העיר את חנות התבואה...

בין השומעים היה גם בן עיר אחד, וכאשר שמע את הדברים צחק ואמר: כפרי שכמותך! האינך מבין? ככל שהסחורה יקרה יותר כך אינה מצויה בשפע. לעיתים מחירה של אבן טובה אחת מרובה פי כמה מאלפי שקי תבואה!

כן הוא גם הנמשל אמר ה"חפץ חיים" התורה היא ה"סחורה", היקרה והטובה ביותר בעולם! אמנם, מעטים הם בני התורה ומחזיקיה אולם כל אחד ואחד דומה לאבן יקרה שדמיה מרובים ביותר! וזה לשון החפץ חיים בספרו נדחי ישראל (פ"ג) 'אותם יחידים המחזיקים בכל עוז בתורת ה', ועומדים בניסיונות, המה "כמו אבנים יקרות", והם שקולים בעיני ה' יתברך כמו כמה מאות אנשים!'

"ויקחו לי תרומה" (כה, ב)

התורה נקטה בלשון "ויקחו" ולא "ויתנו" על מנת ללמדנו, שמלבד מצות נתינת התרומה, ישנה גם מצוה בלקיחה, על ידי התרמת אנשים עבור הצדקה, שאמרו חז"ל (בבא בתרא ט.) "גדול המעשה יותר מן העושה".

אחד ממקורביו של רבי יעקב מנדרדזין פנה אליו, ושאלו מדוע הוא משפיל את עצמו לצורך איסוף צדקה.

נענה רבי יעקב ואמר: "אינני מבין, בעוד אני עומד ותוהה איך שפל שכמותי זוכה לעסוק במצווה כה גדולה ומרוממת, אתה בא ומנסה

אלוקי משמים, שהרי האדם הנותן הופך גם למקבל שפע אלוקי משמים.

מסופר שכאשר שהה פעם הגאון הרב יחזקאל סרנא זצ"ל ראש ישיבת חברון, בחו"ל לצורך עריכת מגבית לשיבתו אירגן כנס גדול וחשוב, אליו הזמין את כל הנדיבים של הישיבה.

בין הנדיבים היה אדם שתרם בשעתו סכום כסף גדול להעברת הישיבה, מסלבודקה לארץ ישראל, ובמשך השנים ירד הלה מנכסיו ונעשה עני מרוד עד שהגיע לפת לחם.

התלבט מאוד הרב סרנא האם להזמין לכנס הנדיבים, ולבסוף החליט שלא להזמין כדי שהלה לא יתבייש במצבו הנוכחי, והנה להפתעת כל הנוכחים, הגיע אותו אדם באמצע האסיפה ללא כל

הזמנה וביקש את רשות הדיבור, וכה

היו דבריו הנרגשים: "אורחים יקרים". להווי ידוע לכם שהעולם הזה הוא גלגל חוזר, וגם אני הייתי פעם עשיר גדול ונהפך עלי הגלגל, והיום אני נאבק על פת לחם, ולא נשאר לי זכר מכל רכושי הרב, מלבד מה שתרמתי בשעתו כדי להעביר את הישיבה לארץ ישראל, רק זה מה שנשאר לי מכל רכושי, וזכות גדולה זו אינני מוכן למכור בעד כל הון שבעולם, הנני מציע לכם מתוך ניסיון: מה שאתם יכולים לתת עכשיו לצדקה מהרו ותנו. כי אף אחד מכם לא יוכל לדעת מה יהיה עמו ביום המחר, מה שחוטפים ונותנים הוא מה שנשאר לנצח נצחים!

דבריו הנרגשים שיצאו מן הלב, עשו רושם אדיר על כל הנוכחים והמגבית הסתיימה בהצלחה גדולה מעל ומעבר למצופה.

"ויקחו לי תרומה" (כה, ב)

במדרש ילקוט שמעוני מובא על המילה: "ויקחו" זה שאמר הכתוב (משלי ד') "כי לקח טוב נתתי לכם תורתני אל תעזבו". התורה נקראת לקח טוב, יותר מכל סחורה שבעולם.

בעניין זה אמר רבי ישראל מאיר הכהן, בעל ה"חפץ חיים", משל נפלא: כפרי אחד הגיע לעיר הגדולה לבקר את ידידו והלה הוליכו והראה לו את נפלאות העיר. בתחילה הוביל אותו לחנויות של תבואה. היו אלה חנויות

לענין האשה החשובה
מרת מרים יוכבד נ"ר צבי
ליבוביץ ע"ה - כ"א מר חשון

ליקוטים וסיפורים נפלאים - תרומה

'שתהיה לי בריא', ענהו הרב במתק לשונו, 'אתה יודע כמה
'לשמה' מונח בתרומה צנועה זו?'
(ושלל לא יחסר)

להפוך את פני הדברים, ולומר כי המצווה הזו היא שפלה, וכי אני
הוא הגדול?!'
(שערי אהרן)

"ויקחו לי תרומה" (כה, ב)

כתב ה"בית הלוי" זצ"ל: דקדק הכתוב לומר "ויקחו לי תרומה",
ולא אמר "ויתנו לי תרומה", שעיקר מה שיש לו לאדם בממונו
הוא מה שנותן לצדקה. גם מי שיש לו ממון הרבה אין הממון
שלו, רק מונח אצלו, והוא דומה ממש לגוש סוכר המונח בתיבה
סגורה וזבוב אחד ננעל בתיבה והולך עליו ואוכל ממנו, היכול
הזבוב להתפאר שהוא עשיר ויש לו
הרבה, והלא גם הוא נעול, וגם אין
בכוחו ליטול לעצמו.

כך העשירות לגבי האדם, רק
מונחת אצלו ואינה שלו,
מלבד מה שנותן לצדקה,
שהוא שלו ממש.

"מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" (כה, ב)

מעשה נפלא בעניין זה,
מסופר על הגאון רבי יוסף
שלמה כהנמן זצ"ל - הרב
מפוניבז', שפעם קבע פגישה
עם אחד מנדיבי עם בבית
מלון בארה"ב. בשעה היעודה
יצא הרב כהנמן לבית המלון,
כאשר מתלווה אליו רב נכבד
מתושבי המקום.

בעודם ממתנינים, ניגש אל
הרב אחד מהזקנים ששהו
במקום, ושאלו אם הוא אוסף
כסף עבור ישיבה. כשענה
בחיוב, נתן הלה... דולר אחד
בודד.

הוציא הרב פנקס קבלות,
רשם ונתן לו קבלה עבור
תרומתו. כאשר ראו זאת שאר האנשים שהיו במקום, השתרך
תור תורמים של דולרים בודדים, והרב ישב ורשם ונתן קבלה
עבור כל תרומה...

מלווהו של הרב לא היה בכוחו לכבש את השתוממותו על כך,
לראות את הרב יושב וכותב
בסבלנות קבלה אחר קבלה,
על סכומים כה קטנים, והוא
הביע את פליאתו באוזניו.

"וזאת התרומה אשר תקחו מאתם" (כה, ג)

סופי תיבות תרומ"ה.
אדם צריך לתת תרומה שמא לכשיזדקק יתנו לו.
ר' חייא היה אומר לאשתו: "כשבא עני תרוצי לתת לו צדקה,
שאם הנכדים שלנו יזדקקו ירוצו גם לתת להם".
שאלה אשתו: "האם אתה מקלל
אותי?" אמר לה: "חס ושלום
וכי לא בני הם?! אלא דעי לך,
גלגל חוזר בעולם!".

אם כן למעשה בנתינת
התרומה אתה מבטיח
לעצמך לעתיד תרומה, לכן
ס"ת תרומה.

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (כה, ח)

כאן רמז הקב"ה שישרה את
שכינתו בשני בתי המקדש:
בבית ראשון, ועשו לי מקדש
'ושכן ת"י', כלומר, מקדש
שישכון ת"י שנים, הם שנות
בית המקדש הראשון.
בבית שני, ועשו לי מקדש
'שני ת"כ' (אותיות שכנתי),
הרומז לת"כ שנה שיהיה בית
שני על תילו.
(בעל הטורים)

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (כה, ח) "וראה ועשה"

בתבניתם אשר אתה מראה בהר" (כה, ז)

ועשו לי מקדש - אדם צריך לקדש ולזמן עצמו.
ושכנתי בתוכם - שיהיה ראוי להשראת השכינה.

ואם תאמר איך יכול בשר
ודם להגיע לכך? אשר אתה -
משה רבינו, מראה - ראייה
לכך - שבשר ודם יכול להגיע
להשראת השכינה.
(אור יצחק)

.....
הַרְמַב"ן בְּפָרֶשֶׁת בְּרֵאשִׁית כּוֹתֵב שֶׁהַקֶּב"ה בָּרָא אֶת
כָּל הַנְּבִרָאִים מֵאֲפִיסָה מְחֻלָּטַת הַנִּקְרָא "כּוֹחַ
הַהַיּוֹלִי".

אוֹמֵר הַמְּגִיד מִמְעוֹרֵיטֶשׁ: בְּשִׁבִיל שְׂאֲכֵן יוֹלְדוּ
הָאֲפֵרוּחִים מִתּוֹךְ הַבִּיצָה - מְכַרְחַת כָּל תְּכוּלַת
הַבִּיצָה לְהַרְקֵב לְגַמְרִי! לְאַחַר שֶׁכָּל הַחֻלְקִים
הַמוֹחֲשִׁיִּים וְהַמְּשִׁיִּים נֶעְלָמִים, נוֹתֶרֶת רַק נִקְדָּה
קְטַנָּה וְעֵלוּמָה, הַמְּכַנָּה 'כּוֹחַ הַהַיּוֹלִי', שְׁבוּ טְמוֹן
הַכּוֹחַ לְהַצְמִיחַ וּלְהוֹלִיד אֲפֵרוּחַ חַי וְקַיִם...

אִם כֵּן, הָאֲפֵרוּחַ שֶׁיֵּצֵא זֶה עֵתָה לְאֹוִיר הָעוֹלָם - אֵינּוּ
קָשׁוּר בְּכָלֵל לַבִּיצָה הַהִיא, הַשְּׂכוּחָה, זֶה שֶׁהַרְקִיבָה
זֶה מִכְּבָר...

אוֹמֵר בְּעַל הַיִּשְׂרָאֵל דְּבָרֵי אֶמֶת: הַתְּהִלִּיךְ שְׁעוֹבֵר
עָלֵינוּ הָאֲנָשִׁים - הוּא בְּדִיוֹק כְּזֶה! אֲנַחְנוּ, אֲנָשִׁים
טוֹבִים אֲמָנָם, אֲבָל מְקַפִּים בְּדַרְךְ כָּלֵל בְּהִלָּה
דְּמִיוֹנִית שֶׁל 'אֲדוֹנֵי כָּל הָאָרֶץ'... לֹא מוֹכְנִים לְעֵזֵב
אֶת כָּל הַדְּבָרִים שֶׁהִשְׁגַּנּוּ, לֹא מוֹכְנִים לְשִׁנוֹת, לֹא
רוֹצִים לְהִשְׁתַּנּוֹת... לְהִתְקַרֵּב יוֹתֵר אוֹלֵי? לֹא
תוֹדָה!...

.....

לְעִי"נ הַאִשָּׁה הַחֲשׂוּבָה מֵרַת
צַפּוּרָה פִּיגָא ע"ה ב"ר מֹשֶׁה אֱלִיעֶזֶר שִׁיחִי
יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - תרומה

ולגדול בעדי עדיים, ולפום צערא אגרא. (באר הפרשה)

”וצפית אותו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו” (כה, יא)

איתא במדרש הגדול, וכי מאחר שהוא מצופה מבית ומחוץ, עץ שבח באמצעותו למה לי? לומר לך, אלמלא יצר הרע אין שבח לתלמידי חכמים, אלא שבחן שכובשין יצרן, וכן הוא אומר ומושל ברוחו מלוכד עיר, ותנן איזהו גיבור הכובש את יצרו. אחד מחסידי הרה"ק רבי מנחם נחום מרחמסטריווקא זי"ע היה דבק בתהלוכות רבו, וכל תנועותיו והילוכיו היו כרבו (בחיצוניות)... נענה ואמר לו הרבי, אם תרצה להעתיק את אורחותי, עדיף שתתחיל שלא לעשות את כל מה שאני איני עושה, מאשר לעשות את אשר אני עושה...

(באר הפרשה)

”ופניהם איש אל אחיו אל הכפורת יהיו פני הכרובים” (כה, כ)

אמר המלבי"ם זצ"ל: עשרת הדברות נכתבו וניתנו על שני לוחות אבנים. מחציתם מזה - מצוות שבין אדם למקום, ומחציתם מזה - מצוות שבין אדם לחבירו. אמרה התורה 'ופניהם איש אל אחיו' - מכוונים זה כנגד זה, כי אי אפשר לקיים את המצוות שבין אדם למקום אלא אם מקיימים גם את המצוות שבין אדם לחבירו, וכן להיפך. (ילקוט מאיש לרעהו)

”וששה קנים יוצאים מצדיה שלשה קני מנורה מצדה האחד ושלשה קני מנורה מצדה השני” (כה, לב)

אמר הרה"ק הבית ישראל זי"ע, כשנתבונן נראה כי כל קנה במנורה שקרוב יותר לאמצע, הוא קטן יותר, ואילו הקנים החיצוניים המרוחקים, הם הגדולים יותר. כי ככל שהאדם מקטין את עצמו ואינו מתגאה, כן זוכה הוא להתקרב, ואם מחזיק את עצמו לגדול יותר, הרי שהוא רחוק יותר.

(ילקוט מאיש לרעהו)

”ועשו ארון עצי שיטים וצפית אותו זהב טהור מבית ומחוץ” (כה, י)

הנה הארון מרמז ל'תורה' (שבו הניחו הלוחות) ומרמז לעבודת האדם בלימוד התורה ובקיום מצוותיה. כי מתחילה הוא זהב, כלומר שהכל מאיר לו והעבודה באה לו בנקל, לאחמ"כ בא הקושי דומיה דעץ יבש, ולבסוף כשיתמיד בתורה ועבודה תבוא לו הנעימות כזהב. ואעפ"כ נקרא שמו בתורה 'ארון עצי שיטים', כי אין ה'עבודה' נקראת אלא ע"ש ה'עץ', כלומר הקושי והייסורים שעוברים על האדם והוא מתגבר בעוז ותעצומות. ואדרבה, בזמנים ומצבים קשים משיג יותר מאשר בימים כתיקונם.

בחור יתום שסבל מרורות בחייו מקשיים בסולם העלייה, ולכל מקום שפנה נתקל בקשיים רבים ומכשולות לאין ספור, נכנס אל

הרה"ק ה'פני מנחם' זי"ע ובכה לפניו במר נפשו על כל הקשיים האלה המוצאים אותו בכל עת ובכל שעה, זאת בנוסף להיותו יתום ובודד בעולמו, והתבטא לאמר שמן השמים מעמידים לו מכשולות באופני חייו ואינו יכול לנסוע בהם כרגיל ובמנוחה.

נענה הרבי ואמר, הנה שני כלי רכב ישנם בעולם. יש רכב רגיל שבו נוסעים בני האדם ממקום למקום, ויש את הטנק שהוא כלי רכב לעיתות מלחמה, והנה בעוד שהרכב הפשוט נוסע במהירות גדולה מבלי כל קושי, הרי שהטנק נוסע לאיטו ואינו יכול למהר בדרכו כל כך, סיבת הדבר נעוצה בשרשראות הברזל הכבדות החגורות על אופני הטנק, הם אלה המונעים מעמו

את הנסיעה המהירה מחמת כובדם. אך מאידך גיסא במקום הרים וטרשים אי אפשר לרכב הרגיל לזוז ממקומו כלל, ואילו הטנק לא די בכך שהוא יכול ליסע בכל מקום שהוא, יש בכוחו אף לשבר סלעים ובתים ולנסוע כאוות נפשו כשבדרכו רומס הוא את כל הבא בדרכו, ואף כוח גדול זה אין לו אלא עבור השרשראות הכבדות השוברות ורומסות את הכל.

אף אתה כן סיים הפני מנחם, אלו הקשיים הנערמים בדרכך ואינם נותנים לך להמשיך בקלילות ובמהירות, דייקא הם אלו המביאים לך כוח רב בידך לשבור ולנתץ את כל כוחות הרע ולהתעלות בקרבת אלוקים באופן שאין לשער. כי דווקא מתוך הקושי יכול האדם לצמוח

.....
אָבֶל הַבּוֹרָא הָאוֹהֵב, רוֹצֵה בְּשִׁבְלֵנוּ מִשְׁהוּ יוֹתֵר,
הוּא יוֹדֵעַ שְׂמִחָכִים לָנוּ דְבָרִים טוֹבִים יוֹתֵר מֵאֵלֶּה,
הוּא יוֹדֵעַ שִׁיְהִיָּה לָנוּ כָּל כֶּף טוֹב אִם רַק נִתְקַרֵּב
אֵלָיו קֶצֶת יוֹתֵר, אִם רַק נִכְנִיֵס אוֹתוֹ קֶצֶת יוֹתֵר
לְחַיֵּינוּ...
אָבֶל אֲנַחְנוּ לֹא מוֹכְנִים לְשִׁמְעַע עַל הַכּוֹוֵן. מַה יְהִיָּה?
לְכֵן הוּא שׁוֹלַח לָנוּ חֲסָמִים, נְפִילוֹת כּוֹאֲבוֹת,
הַתְּרַסָּקוֹת שֶׁל כָּל מָה שֶׁהִיָּה לָנוּ!
וְלָמָּה הוּא עוֹשֶׂה אֵת זֶה? הֲאִם בְּשִׁבִיל לְקַחַת
וּלְהַחֲסִיר מֵאֲתָנוּ?! לְהַפְרֵךְ! בְּשִׁבִיל לְהַעֲנִיק לָנוּ אֵת
הַמְּתָנָה הַגְּדוֹלָה שְׂמִחָהּ לָנוּ!!!
אָנוּ צְרִיכִים רַק לְהִזְהָר, לֹא לְכַבּוֹת אֵת הַרְצוֹן
הַזֶּעִיר! אֵת 'כּוֹחַ הַהַיּוֹלִי'... לֹא לְהַתְיַאֵשׁ וּלְכַבּוֹת
מְנוּעִים! אֲלֵא לְהַמְשִׁיךְ לְרַצּוֹת לְהַתְקַרֵּב!!!
(שִׁיחוֹת קֶרֶשׁ - סְפִינְקָא)